

I filmen "Reading Lewis Hyde" (2024) besöker Lisa Tan den amerikanske författaren och spår hans händer.

Lunds konsthall visar tre tunga namn i sommar

Recension
Konstutställning

Tarik Kiswanson, Fatima Moallim och Lisa Tan bildar en perfekt enhet, konstaterar Christine Antaya.

En sommarutställning kan vara en blandning av smått och gott för att roa hela familjen, eller så kan den vara som på Lunds konsthall: perfekt att smita in på ensam, när staden är tom och sinnet öppet. Utställningen är lugn och sval i sitt uttryck, vilket harmonierar med hur sommaren kan kännas som en melankolisk mellantid, men den är också väldigt engagerande. Flera av verken hänvisar till

specifika platser och personer, vilket gör att jag känner mig i förbindelse med världen.

Först lugnas jag av ljudet av piano-klink från Tarik Kiswansons "The conservatory (Saint-Denis)" (2025). Filmen visar hur barn på en musikskola i en av Paris fattigaste förorter trevande spelar Beethovens "Ode to joy". I ett liknande verk på andra våningen

försöker ett barn lära sig skriva på arabiska. Bilderna zoomar in på händerna. Det handlar inte om enskilda öden utan flyktiga tillstånd av trevande hoppfullhet. Filmerna visas på enkla skärmar på golvet och känns som att de hör ihop med rummet på ett sätt som är ovanligt för film. Men så är Kiswanson också mest känd för sina skulpturer.

Den svensk-palestinska konstnären är sedan länge bosatt i Paris och har blivit alltmer uppmärksam i Sverige sedan han fick det prestigefyllda Marcel Duchamp-priset 2023. I den bakre hallen finns "Recall" (2020-2023), en serie hartsblock med ingjutna minnesobjekt, såsom en gaffel och en modell över lägenheten i Halmstad han växte upp i.

● **3 somrar**
Tarik Kiswanson, Fatima Moallim och Lisa Tan.
Lunds konsthall. T o m 31/8.

Det är fint att se exempel på Kiswansons skulptur, men som helhet är film det medium som imponerar mest i Lund, särskilt tack vare den amerikanska konstnären Lisa Tans verk som visas i fina installationer i sidogallerierna. Överlag har man lyckats bra med att bryta mot invanda sätt i lokalerna, till exempel visas inget inne i det lite trista rummet längst in som ofta agerar filmrum.

I "Reading Lewis Hyde" (2024) besöker Tan den amerikanske författaren och spår hans händer. Filmen visas på båda sidorna av en skärm så att man sitter mitt emot andra betraktare och deras reaktioner blir en del av verket. Kanske kommer man se hur de diskret kollar sina handflator när Tan pratar om Apol-

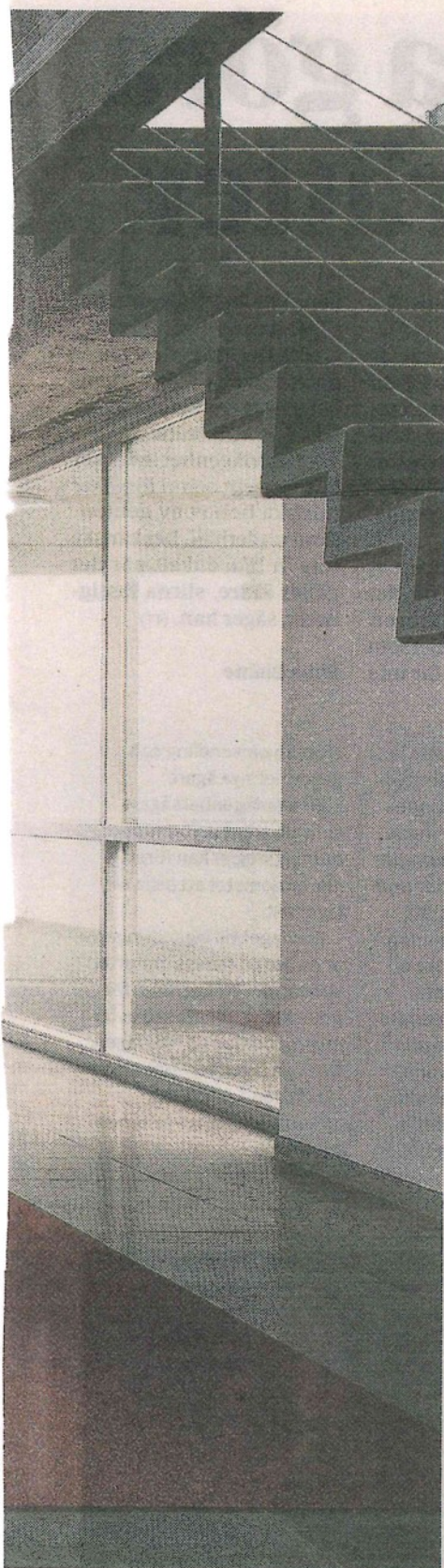
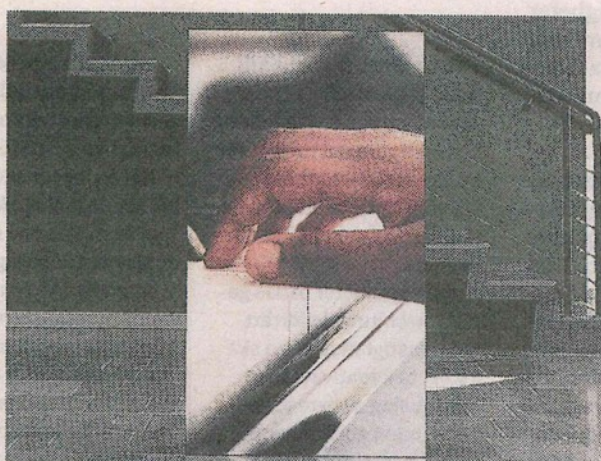

FOTO: OMN/LUNDS KONSTHALL

Den svensk-palestinska konstnären Tarik Kiswanson bor i Paris och har blivit alltmer uppmärksam i Sverige sedan han fick det prestigefyllda Marcel Duchamp-priset 2023.

FOTO: OMN/LUNDS KONSTHALL

Tarik Kiswansons film "The conservatory (Saint-Denis)" (2025) visar hur barn på en musikskola i en av Paris förorter trevande spelar Beethoven.

FOTO: OMN/LUNDS KONSTHALL

Den Malmöbaserade konstnären Fatima Moallim har gjort stora teckningar på plats, strax innan utställningen öppnade.

FOTO: OMN/LUNDS KONSTHALL

lolinjen (konstnärlighet) eller ett sällsynt kryss som bara en liten (framgångsrik) andel av världens befolkning har.

Även "My pictures of you" (2017–2019) handlar om samtal. Tan frågar ut en Nasa-forskare om foton från ytan på Mars skulle kunna liknas vid hur vår planet kommer se ut om miljontals år, och kör bil med en vän i sina hemtrakter runt Klippiga bergen, ett landskap inte helt olik Mars. De här kopplingarna kanske låter söka – hon tvingar också rymdfysikern att läsa Roland Barthes – men framstår samtidigt som perfekta exempel på hur en människa tänker. De amatörmässiga ansatserna, som att tyda handflator eller förstå planeter, ger en självklar ingång till de samtidigt så sofistikerade verken.

Av de tre konstnärerna har Fatima Moallim den mest riskfyllda positionen. Medan de andra har kunnat välja ur sin produktion, har den Malmöbaserade konstnären gjort sina stora teckningar på plats, strax innan utställningen öppnade. Hennes uttryck är luftigt och snabbt, kraftfulla linjer som ringar in och öppnar upp, men i sammanhanget känns tecknings-

Av de tre konstnärerna har Fatima Moallim den mest riskfyllda positionen. Medan de andra har kunnat välja ur sin produktion, har den Malmöbaserade konstnären gjort sina stora teckningar på plats, strax innan utställningen öppnade.

mediet paradoxalt nog lite stumt. Det är som om Tans och Kiswansons filmer för in så mycket liv i konsthallen att de verk som inte består av rörlig bild stelnar.

Bäst fungerar Moallims kompositioner när de tydligt knyter an till platsen. De svarta blocken i "Silverback" (2025) på den övre balkongen påminner om en skulptur på torget som man ser genom fönstret. Teckningen känns som ett lod och man påminns om var man står.

I katalogen görs en stor sak av respektive konstnärers mångfacetterade ursprung, men det är ingen självbiografisk utställning. Visst finns det ett "jag" på flera ställen, men det berättar inte om sig självt, utan är något att ansluta sig till, en väg in i verken.

Tan, Kiswanson och Moallim är tre tunga namn i samtidskonsten, men utställningen är lätt och luftig. Den begär inte mycket, bara att man dyker upp och tar det lugnt. En perfekt sommarutställning att svalka sig med.

Christine Antaya
konstkritiker på kultursidan